

Отъ тоя день шивачътъ заживѣлъ като щастливецъ. Въ всичко му помагали малкитѣ джудженца. Щомъ пожелавалъ нѣщо, още въ сѣщия мигъ джуджетата изпълнявали желанието му.

Тѣ му построили дворецъ по-красивъ отъ царския. Богатства, скъпоцѣнности, каляски, коне, слуги — всичко ималъ шивачътъ. Всички говорѣли само за него...

Най-сетнѣ самиятъ царъ взелъ да се чуди и завивда на шивача. Еднажъ той му отишълъ на гости.

— Отдѣ имашъ всичко това? — запиталъ го царътъ.

— Ваше Величество, това е моя тайна!... — казалъ шивачътъ.

— Хубаво! — казалъ царътъ, — нека бѣже тѣй. Но ако ти въ една нощъ не построишъ и за мене сѣщо такъвъ дворецъ, ще заповѣдамъ да те обѣсатъ.

Прѣзъ нощта джуджетата направили и на царя великолѣпенъ дворецъ.

— Каква прѣлестъ! — извикалъ на утрото царътъ, когато се пробудилъ въ новия си дворецъ.

— Още тая нощъ искамъ да прѣхвърлишъ мостъ прѣзъ морето до острова, дѣто живѣе прѣкрасната царкиня Лада въ своя кристаленъ дворецъ!... Чувашъ ли?

И сѣщата нощъ

джуджетата построили мостъ прѣзъ морето...

III

Като видѣлъ царътъ тия чудеса, казалъ на шивача:

— Ако ми откриешъ тайната си, ще ти дамъ цѣлото си царство.

— Цѣлото царство ли? — повторилъ високо шивачътъ. — Да си помисля!

И сѣщата нощъ, когато малкитѣ джуджета заспали на креватчетата си, шивачътъ взелъ единъ чувалъ и ги нахвърлилъ въ него, па завързалъ яко отгорѣ.

На сутринята той се отправилъ при царя, заедно съ единъ слуга, който носѣлъ слѣдъ него чувала съ джуджетата.

— Ваше Величество, — казалъ шивачътъ, — азъ ви донесохъ тайната си... Държите ли и вие думата си?